

Biblioteca Universității din Iași a făcut, dar — credem noi — cea mai pioasă și mai plină de respect, dintre toate evocările săptămânii lui Eminescu. Credincioșii, pelerini în treacăt, n'au ascultat predică, ci, așezați în fața unor icoane care au făcut minunea, s'au închinat cu sfială și tăcere, în biblioteca Universității din Iași, ca într'o biserică, în fața amintirii cele mari.

Alex. P.

Ressu? — Să-ți arăt eu pictură !...

Printre lucrările de calitate îndoelnică ale unei așa zise expoziții colective de pictură, cu care «artiștii clasici bucureșteni» (nenumiți) onorează periodic provincia cu lucrări care an de an reeditează aceiași nostalgică troiță într'un amurg trandafiriu, sau nud gingaș în tonalități diafane și estomplate, încălțat în ciorapi negri, ca pielea de mai sus să pară mai albă și chimonoul căzînd neglijent exact de pe sîn, am găsit, hirsută și singulară o bucată de Ressu. Tratată într'o tonalitate monotonă, personajul, într'o atitudine fixă, automată, își comunica cu o forță de sugestie halucinantă, impresia de dezagregare interioară a unui alienat. Reprezenta pe lancu Brezeanu în rolul nebunului Ion din Năpasta.

Socoteam drept fericită ocazia, de a putea reproduce această bizară, dar admirabilă bucată într'o revistă locală.

Mă duc deci la un fotograf și-i explic ce are de făcut.

Cînd mă abat peste trei zile, rămîn stupefiat. O fotografiase strîmb, cu laturile paralele neegale, așa că în loc de dreptunghiu apărea tabloul în formă de trapez.

— «Vezi? Ți-am fotografiat-o în perspectivă». Și apoi înfierbîntîndu-se brusc: «Dar asta-i pictură? Dumneata o făceai mai bună. Eu o făceam mai bună. Astea-s mîni? Să-ți arăt eu mină pictată, să-ți arăt eu portret». Și triumfător scoate de după paravan o pînză mare și ternă, spălată pe alocuri de praf. Reprezenta doi inși, poate chiar dînsul cu respectiva-i jumătate, tineri, în haină neagră și cu un enorm buchet de flori, pictați în atitudine solemnă «ca la fotograf».

— «Vezi?» continuă dînsul și înduioșîndu-se neașteptat: «asta-i pictură !...» Al. Gh. Popovici.

Iubirea altora.

În hebdomadarul «Marianne», scriitorul Paul Reboux publică, în numere succesive, o cronică intitulată *Vénus au Zoo* în care arată, în mijlocul căror practice, animalele domestice și sălbatice devin, ca să spunem așa mamă și tată de familie. Aceste haremuri zoologice ne prezintă, împărțite în capitole, revista amoroasă a întregului regn delà bacteriofag pînă la elefantul care, după cum se vede, nu este deloc pudic cum i-a ieșit fama; dela fluturele despre care G. Labadie-Lagrave arată că este foarte credincios în iubire, pînă la leul care cu leoaica știe să organizeze o familie prosperă.

Mărturisim că n'am rămas prea entuziasmat citind aceste mici indiscreții ale istoriei naturale. Omului vrednic și sănătos nu-i place să fie spectaculos în materie de dragoste, și... Dar să nu ne lăsăm tîrîți mai departe pe această cale spre a nu părăsi tonul de demnitate și de discreție pe care le-au avut întotdeauna notele revistei noastre. Faptul este că